

- עלי מרפא
- שער הגיליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- התורה הזמנית:
- דרכי נועם
- עומק הפרשה
- חזון לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- אלול חדש שעוד לא היה
- אתה עשיר או עני?
- מסירות נפש עם ישוב הדעת
- שמע ישראל א
- חיים איצ'עס פיאור
- ר"א מ'חני לא
- נעדרות אור' מ דפי השבוע בלקו"ה איין בלעטל
- בורא ניב שפתיים
- אות ומופת
- אהבה או משמעות?
- דביקות בתפילה, א
- הליכה בגינות ופארקים בשבת

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

אָפּס פֿי לאַ יִהְיֶה בֶּן אָבִיוֹן

אתה עשיר או עני?

צמצום והרחבה

התשובה היא, שאמנם ה'נתונים' של העשירות אינם נחלת הכלל, אבל העשירות בעצמה מונחת בקרן זוית, וכל הרוצה יבוא ויטלה.

אדם שמתאווה לממון, חושב על כך ללא הרף, ומבלה את ימיו בלהשיג את אותו ממון - אין לו מושג וחצי מושג בעשירות. הוא שרוי בעניות מכף רגל ועד ראש, אף אם בפועל ישיג ממון ואפילו מיליונים ומיליארדים, כי

עשירות לא נועדה למפונקים, שזקוקים לחיי רווחה כדי להתקיים בבריאות הנפש, לא, עשירות אינה 'מוצר נלווה ליהדות', אלא דווקא משהו מרכזי מאד בתוכה.

הוא חי בתודעת עניות.

עשירות עניינה רחבות הלב וגדלות המוח. עשירות היא תפיסה רחבה ועמוקה של גדלות ה' ועד כמה הוא טוב ומטיב. התפיסה הזו היא בעצמה העשירות, והיא מרחיבה את הלב וממלאת אותו. מי שחי כך, מתחיל להבחין ב'נתונים' של טוב הנמצאים סביבו, וגם חשוב לו להפיץ ולהשפיע את הטוב הזה על אחרים, וכך הטוב הזה הולך ומתרחב הולך וגדל, עד שגם הנתונים המציאותיים הופכים להיות עשירים.

כך היה אצל אברהם אבינו, יצחק ויעקב, משה רבינו, ושאר הצדיקים שהוזכרו. הם הכירו את גדולת ה', ואת גדולת התורה - ומתוך כך הטוב שבלבם התרחב עד שהוא הפך למציאות. כך גם בבית המקדש; האור האלוקי שכן בו בצורה גלויה כל כך, עד שהטוב העצום הזה התבטא בכל צורה של עשירות, כולל טכנית והתנהגותית.

לעומת זאת עניות. עניינה הוא צמצום וקטנות המח והלב. מי שאינו מאמין בטוב אין-סופי, עסוק ממילא ב'לבטח' את צרכיו וממונו. הוא גם אינו מסוגל לראות אחרים, וכל שכן להעניק להם - כי הוא פוגע בעצמו. כך נראית עניות. יכול להיות שהיא עטופה במליונים של כספים, אבל מכילה בתוכה אפס עשירות.

אנחנו בגלות, ולכן באופן כללי ה'קטנות' היא אורח מוכר יותר במחוזותינו. משכך, כשאנו שומעים על עשירות, זה מתורגם מיד לכסף, ואז גם הכסף לא יעזור. בשבועות של נחמה, אנו קוראים פרשת ראה שבה התורה מבטיחה 'אפס כי לא יהיה בך אביון', ומוזמנים להבין שהעשירות נמצאת בהישג יד. הכסף יבוא גם הוא, אם יהיה צורך. (תורה כג, תורה ס, שיחה ד')

מעטים אם בכלל, אינם רוצים להיות עשירים. התחושה הרווחת היא, שעשירות היא דבר שכולו טוב, והלוואי אזכה להיות אחד מאלו שזוכים להתעטר בכתרה של עשירות.

זה נכון. עשירות היא אחת הברכות הכתובות בתורה, ועניות מופיעה ברשימה הפחות רצויה. ובכל זאת אנו עדים למציאות שבה רוב העולם אינו נמנה על רשימת העשירים, וגם אלו שלכאורה כן זכו לכך, קשה לראות אצלם את החיבור בין עושר לבין אושר.

הסיבה לכך נעוצה בחיבור מוטעה בין עשירות לבין כסף. החיבור ביניהם הוא לכאורה הגיוני וכמעט מתבקש; כדי להיות עשיר, נצרך לכאורה בכספת או בחשבון הבנק - מספרים או נכסים שמאשרים את העובדה שאני עשיר. ומי שאין בידו מהנתונים הללו, יכול אולי לדמיין עשירות אבל הוא לא.

זה נכון אבל לא דווקא. כסף ונכסים הם 'נתונים'. אפשר להשתמש בהם כדי להיות עשיר, אבל אפשר גם להחזיק ביד נתונים שכאלו ולהישאר עני. כך גם להיפך, יכול להיות מי שכרגע אין בידו את הנתונים הללו, אבל הוא מצליח לדלג על המשוכה הזאת ולהיות עשיר. לשם כך עלינו להגדיר את מהות העשירות.

עשירות - איננה לוקסוס

חשוב לחדד: עשירות איננה בונוס או לוקסוס, אלא מהות. במובן מסוים, עשירות היא מרכיב מרכזי מאד בתורה וביהדות. אבותינו הקדושים - אברהם יצחק ויעקב, התברכו בעשירות והתורה מרחיבה על כך. מוסרי התורה - משה רבינו, רבי יהודה הנשיא, רב אשי ועוד, היו עשירים.

בית המקדש, המקום הקדוש ביותר בעולם - לא נבנה בדרך של 'הסתפקות במועט', אלא היה המקום העשיר ביותר בעולם, בין בנתונים של עשירות: זהב כסף ונחושת ועוד. ובין בהתנהלות של עשירות - עד לכלל של 'אין עניות במקום עשירות'. הכל היה יקר, עשיר ומכובד.

הוא אומר, עשירות לא נועדה למפונקים, שזקוקים לחיי רווחה כדי להתקיים בבריאות הנפש, ושיהיה להם כח ויכולת ללמוד תורה ולקיים מצוות. לא, עשירות אינה 'מוצר נלווה ליהדות', אלא דווקא משהו מרכזי מאד בתוכה.

משכך, חשוב עוד יותר להבין מהי עשירות ואין משיגים אותה. ולא פחות מכך: היות והיא כל כך חשובה ונחוצה, מדוע היא אינה נחלת הכלל, אלא רק נחלתם של יחידים סגולה.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

מגיע אלול חדש.

אם תאמין בזה - תזכה לזה

יום ב' תצא תקצ"ט אומאן

רב חסד יגמל חסד ויטיב לכם ולנו הפתיחה והחתימה לחיים טובים לחיים אמתיים ארפים ושלום וכו'. היום אחר תפלת שחרית באתי למה לשלום. תהלה לאל מה גדלו חסדי ה' שזכיתי גם בשנה הזאת לבוא למה להניח עצמי על ראש השנה הקדוש הבא עלינו לטובה. מה אשיר לה' כל תגמולוהי עלי. ואי אפשר להאריך עתה בזה. פי לא יספיקו כל ימינו להודות ולהלל ולשבח וכו' למי ששגח לו את כל הנסים האלה וכו'.

אך יש בלבי עליך בני חביבי על אשר חושב הרבה ומתפחד הרבה בכל טבה קלה שעובר עליך, הלא אתה הוזה בעיניך שהשם יתברך עושה עמך חסדיו בכל עת. לא חשתינו עשה לנו נכו'. ואתה מתפחד ומתפחד ביותר בכל עת. בטח בה' כי לא יעזב אותך לעולם, חזק וחזק, ושמוח נשקך בכל עת במה שאתה חפץ להיות נמנה עמנו בראש השנה הבא עלינו לטובה האיום והמורא מאד. מכל שכן כי קיינו לה' שתוציא מפה אל הפעל ותבוא למה בשלום בשמחה. ובעל החמלה יחמל עלינו ויורנו הדרך לתשובה הנפתח בחי' אלול. כי בודאי השם יתברך והצדיקים עושים את שלהם תמיד ועוסקים בזה בשלמות להמשיך הדרך הקדש הזה מתחדש בכל שנה ושנה בחדושים נפלאים ונוראים מאד מאד.

פי מאד עמקו מחשבותיו יתברך. אך מי יתן שנזכר גם אנחנו להאמין בזה בשלמות באמן שנזכר להמשיך עלינו גם עתה קדשת הדרך הזה מחדש שיקים בנו חדש עלינו שנה טובה אמן פו יהי רצון.

דברי אביו המצפה לישועה: נתן מברסלב: ושלום לכל אנשי שלומנו באהבה רבה

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	מזל	מזל	מזל	מזל
שבת	כה	כז	כח	כט	ל
א	כו	כח	כט	ל	א
ב	כז	כח	כט	ל	א
ג	כח	כט	ל	א	ב
ד	כט	ל	א	ב	ג
ה	ל	א	ב	ג	ד
ו	א	ב	ג	ד	ה

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ד'

מסירות נפש עם ישוב הדעת

רבי ברוך חתן מוהרנ"ת בשנה הראשונה לנישואיו לא נסע לאומן על ראש השנה, משום שעדיין לא היה כל כך דבוק ברבי. כשכמה מאנ"ש רצו לעוררו בדבר, מנע רבי נתן בעדם, באומרו: לקחתי אותו לחתן, לא לחסיד. בשנה הראשונה הוא לא נסע, אבל בשנה שאחרי הוא כבר כן נסע לאומן.

רואים שרבי נתן בקדושתו ובחכמתו הגדולה הבין שלא צריך להתעקש בראש השנה הראשון, ואכן בשנה שאחריה הוא כבר היה מעצמו 'חסיד'!

לפעמים יש מושג שבתחילה צריך להצטמצם מעט, לא ללכת בכח ובחוזקה, שכן ההתעקשות בתחילת הדרך יכולה לגרום למחלוקת ולהתנגדות בהמשך.

תשקול זאת בעצמך: האם אתה מסוגל למסור נפש באופן שההתנגדות אחר כך תהיה עם איזושהי מידה, או שמא ההתנגדות תגדל כל כך שלא תוכל לעמוד בה? אינני יודע. צריך סייעתא דשמיא ולבקש על כך מהשם יתברך יום יום! תתבודד על כך יום יום! תשפוך את לבך לפני השם יתברך, והוא, מסובב הסיבות, כבר יסובב אותך באופן שתדע כיצד לנהוג. ואף תוכל להוציא רצונותיך מן הכח אל הפועל.

עלינו לדעת: אצל אנשי שלומינו לא יעצו עצות אחד לשני! כל דבר שכרוך במעט מסירות נפש, נמנע רבינו מלהורות כיצד לנהוג.

אלא שאנ"ש ידעו שכשכרוך הדבר במסירות נפש, לא צריך לשאול את הרבי, כי רבינו היה חייב להורות שלא לעשות מסירות נפש. צדיקים, כששאלו אותם על עניינים התלויים במסירות נפש, היו נמנעים מלענות.

(ר' לוי"צ פונה לאחד הנוכחים): אצלך הדבר כרוך במסירות נפש ממש, וכי אני יודע כיצד יגיב אביך? אביך דיבר מספר מילים בכעס גדול; אמנם חמיק קצת יותר שקט, אבל האבא הוא אש! הוא ירה כל כך הרבה דיבורים חריפים, לא רציתי להגיב לו בנוכחותך. אינני יודע איזה 'פצצת אטום' הוא עלול לירות עליך...

הכלל: שכשאתם מיישב את דעתו בהתבודדות, ה' מדריך אותו כיצד להתנהל במצבים שכאלו.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לספר לראובן [לדוגמא] ששמעון דיבר לשה"ר על לוי או עשה עוול ללוי, שמא יספרנו ראובן לאנשים אחרים ובסוף יתגלגלו הדברים לאוזני לוי וישנא את שמעון מחמתו.

אם ראובן מבטיח שלא יספר לאחרים, אין כאן איסור רכילות, אבל איסור לשה"ר יש כאן, במה שמספר על שמעון שדיבר לשה"ר או עשה עוול. ואם יש ספק מי צודק, אין לשה"ר אבל יש איסור רכילות.

אסור לספר לקרובי האדם שדברו עליו לשה"ר או עשו לו עוול. כגון לספר לאבא, פלוני דיבר לשה"ר על בנך או עשה לו עוול. כי טבע הקרובים להגן, ולשנוא את הדובר או עושה רעות לקרובם, וגם חושבים שמחובתם לספר הדברים לפני הקרוב, ובכך נכשלים בדברי רכילות.

אם כוונת המספר לתועלת כגון שהאב יחנך את בנו, מותר.

משיח - סוף כל סוף יגמור התקון על ידי שימצא נקודות טובות בישראל אפילו באהרית הימים בסוף הגלות, עד שיחזר ויבנה בית מקדשנו:

ליקוטי הלכות, עירובי תחומין ו, ג

שמע ישראל [א]

האדם באותו היום דייקא, כי פעם צריך שאמונה זו תחזקו בבטחון בטרדת הפרנסה, ופעם צריך שהאמונה יזרוז לעסק התורה בקדושה, ופעם צריך שהאמונה יעניק לו כח תקיף לעמוד נגד יצרו שבווער בו, ופעם לתת לו כח שלא לכעוס בביתו וכו'.

ועל כן צריך להטות אזני ליבו לפני שמקבל על עצמו עול האמונה, שישים לב לידעה שהולך להכריז בכל כוונתו. נמצא שבעת אמירת תיבות 'שמע ישראל', יעורר במחשבתו את כל מה שעובר עליו, ויאמר לעצמו 'הטה אזני ליבך' להודעה שאני מודיע לך: 'ה' אלוהינו ה' אחד'.

ג] וזהו שמוכא בחז"ל (ברכות יג) שני פירושים על פסוק 'שמע ישראל'. פירוש אחד, 'השמע לאזניך מה שאתה מוציא מפך', ופירוש נוסף, 'שמע - בכל לשון שאתה שומע'. כי כל עניני חול ומחשבות חיצוניות והרהורים שעוברים על האדם הם בחינת לשונות העובדי כוכבים, כי משם הם נמשכים, ועל כך הזהירו חכמים שבכל לשון, תאוה או מחשבה זרה וכו', תשמע משם את אמונתו הקדושה.

נמצא ששני הפירושים עולים בקנה אחד, היינו שתטה אזנך וליבך היטב בכל יום למה שאתה מוציא מפך, לשמוע את האמונה דייקא בתוך איזה לשון של עכו"ם שהתעורר אצלך.

[המשך במאמר הבא - אחד מהיסודות הגדולים ביותר בענין מצוות אמונה]

א] למה צריך להקדים ולומר שתי התיבות של 'שמע ישראל', הרי העיקר הוא קבלת עול מלכות ה' אלוהינו ה' אחד'.

ומבאר מוהרנ"ת (ליקו"ה קריאת שמע ה'), שעיקר פשטות המצווה של קריאת שמע בכל יום ויום הוא להכין את עצמנו להשתדל בכל הכח והכוונה לקבל על עצמנו את האמונה הקדושה מחדש, כי כל אחד צריך לפשפש את עצמו בכל יום היכן אווז באמונה, ולכן חלק ממצוות האמונה להקדים ולומר 'שמע ישראל'.

כמו בשעה שרוצים להודיע דבר חדש ונפלא, מקדימים להכריז ולומר 'שמע נא מה שאדבר ואספר לך חדשות גדולות נוראות ונפלאות', כך קודם הכרזת אמונת היחוד, יש לעורר את הלב ואת לב כל עם ישראל שיטו אזנם וישמעו היטב מה שמוספרים להם חדשות גדולות ונפלאות. וכמו שדרשו חז"ל (ברכות טו) על תיבות אלו של 'שמע ישראל' - 'השמע לאזניך מה שאתה מוציא מפך', הטה אזנך וליבך ושמע היטב: "ה' אלוהינו ה' אחד".

ב] כי את עצם הידיעה שה' הוא אחד, זאת קבלנו בירושה מאבותינו הקדושים, אך עיקר מצוות קרי"ש הוא, שידיעה זו תאיר לו בכל יום מחדש לפי מה שעובר על האדם באותו היום, כי האמונה היא לא רק איזה ידיעה כללית מי ברא את העולם, אלא ידיעה שצריכה לקרב את האדם לה' בכל יום לפי המידות והעניינים העוברים על

הליכות

שיחות ומנהגים

יגיעה

אזוי, א צדיק קען אויף טאן א טעות, און אז ער טוט א טעות ווערט ער נישט אויס צדיק" - "בשני דברים טועים העולם, א. העולם אומרים שצדיק אינו יכול לעשות טעות. ב. אם הוא עושה טעות הרי כבר אינו צדיק, אני אומר לא כן, צדיק יכול גם כן לעשות טעות, וקשעושה טעות עדין צדיק הוא".

נסע פעם הצדיק רבי דוד מלעילוב לשבות אצל רבו החוזה מלעילוב על אחד מהשבתות החשובים, אולם מחמת קשי הדרך לא הספיק להגיע, ונשאר לשבות בבקר אחד. נחם את עצמו ביוגו וזמר: "הנה אני מאמין שהרבי שלי הוא הרבי של כל העולם, כמו כן יודע אני, שאני תקטן שבת למדינו. אישיושבים כל כך הרבה אנשים אצל שלחן הרבי, הרי שמתארגן השלחן מאד, ובאריכותו מגיע עד למקומי, פי אני תקטן והאחרון שבת למדינו. ואם כן, הרי שבתות יושב אני אצל שלחן הקדוש והטהור". כשספרו זאת לפני מוהר"ת, שפח דבור זה מאד מאד, שאכן תמיד נמצאים פלג אצל הצדיק:

רבנו אמר: "אז א מענטש איז געזונט דאך ער טאן און טאן און טאן, נישט געזונט, אונעק געלייגט שערן איין" - "פשוטאדם בריא וחזק, הרי הוא צריך לעשות ולעשות ולעשות [בתורה ועבודתו וכו']. ובעת ששפחה, שיערב את נסירת הפרזל", כלומר את העבודות הקשות שצריך לעשות בעבודת השם יתברך [ועשה רק כפי יכולתו].

רבנו אמר: "אז מען איז א חסיד אין דער יאגנט, איז מען אויף דער עלטער א פראסטער בעל הבית, אבער אז מען איז אין דער יאגנט א בעל הבית, איז מען אויף דער עלטער א גאר נישט" - "פשוטאדם הוא חסיד בצעירותו, אזי יש תקוה שבזקנותו יתנהג כבעל הבית פשוט. אולם כשהוא צעיר יותר נוהג כבעל הבית, אזי בזקנותו הוא כולם".

רבנו אמר: "צוויי זאכן האט די וועלט א טעות, א. די וועלט זאגט אז א צדיק קען קיין טעות נישט טאן. ב. טוט ער א טעות ווערט ער אויס צדיק. איך זאג נישט

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' ד' שיעור ו'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

הכפרה היא על ידי הצדיק המעלה את המלכות

הנה, עד כאן התבאר הענין שעל ידי הוידי לפני התלמיד חכם, המלכות עולה אל שרשה, ועתה הולך ומבאר הענין עד היכן התלמיד חכם מעלה את המלכות, וענין הכפרה שנעשה על ידי התלמיד חכם, אשר מזה יובן שהתלמיד חכם אליו צריכים להתוודות הוא בסוד הצדיק המופלג, וממילא יובן גם להיכן הצדיק רוצה להעלות אותנו:

הצדיק מעורר כפרת עוונות לשכן את חמת השי"ת על נפילת המלכות

[ז] וזה פריש (משלי ט"ז): "חמת מלך מלאכי מות", כי חמתו של הקדוש ברוך הוא בשביל המלכות שהשפיל על ידי עוונותיו, "ואיש חכם יכפרנה", היינו בחינת תלמיד חכם, בחינת משה, הוא יכפר לו.

כתוב בפסוק "חמת מלך מלאכי מוות", ומפרש רבינו: "חמת מלך" - שהמידת הדין וה'חומה' של הקב"ה הוא בגלל מלך, היינו שהמלכות נפל על ידי עוונותיו [כמו שהתבאר לעיל באות ה' שיעור העיון שיש בכל העוונות הוא בכך שעבדו אלהים אחרים והפילו את מלכות ה'] וממילא נמצא שיעור הכפרה שצריך לכפר בכל עוון, הוא לראות לתקן את המלכות ולהעלותה. והכפרה הזו היא על ידי מה שכתוב בהמשך הפסוק "ואיש חכם יכפרנו", כלומר, על ידי התלמיד חכם, שהוא בחינת משה, הוא יכול לעורר כפרת עוונות.

כח זה הוא לצדיקים שאין להם אלא את מלכות ה'

כמו שכתוב (מכ"ה ז'): "ועבר על פשע לשארי", 'למי שמששים עצמו כשירים' (ראש השנה יז):

כתוב 'עובר על פשע לשארי' נחלתו' שהוא אחד ממידות הרחמים, שהקב"ה מעביר הפשע ומוחל עוונות, ודרשו חז"ל שהש"ת מעביר על פשע, דווקא לאלו שעושים את עצמם כשירים ומתנהגים בענוה. ומהו אותו הענוה והשירים, אלו הצדיקים שכל כך הולכים בדביקות בתיקון המלכות דקדושה, ועוסקים בהעלאת המלכות, וחושבים רק על הכבוד של ה', והולכים בהשגות חדשות בכל רגע ורגע במציאות מלכות ה', עד שהם מצד עצמם בטלים לגמרי כשירים.

ואותם הצדיקים כשהם דבקים למעלה באין סוף, הם משיגים את עוצם מידות הרחמים של השם יתברך, ואת הרצון הגדול בבחינת 'דעווא דרעוויך', שיש להשי"ת להיות מלך כאן למטה בכל דבר ודבר בעולם הזה, גם היכן שיש חטאים, וממילא יש להם כח לעורר את רחמים של השם יתברך, למחול עוונות, וכך להכניס מחדש את מלכות ה' היכן שנפל ונעלם המלכות להיות חז"ל מלכות עבר"ם.

מחמת הביטול להשי"ת אין הצדיק שומע בכל עוון וישות אלא את נפילת המלכות

נמצא, כשנבא לפני תלמיד חכם ומוציא כל צורפו לפני התלמיד חכם, והתלמיד חכם הוא בחינת משה, שמששים עצמו כשירים, כמו שכתוב (במדבר י"ב): "והאיש משה ענו מאד",

ועל ידי זה נקרא איש חכם, כמו שכתוב (איוב כ"ח): "והחכם מאין תמצא" (עין סוטה כא:). ובזה יש כח לתלמיד חכם לכפר, כמו שכתוב: ואיש חכם יכפרנה:

התלמיד חכם הוא מתנהג בענוה, כמו שכתוב "האיש משה ענו מאד" [וכל ת"ח הוא בבחינת משה, כמו שהוזכר לעיל אות ו']. ודווקא על ידי הענוה שלו הוא נקרא בשם 'חכם', כמו שכתוב 'החכם מאין תמצא', כי החכמה נמשך מהכת, שהוא האור אין סוף. נמצא שהתלמיד חכם הוא בטל תמיד אל אור ה'.

ולכן כאשר בא לפני ת"ח להתוודות לפניו, ומוציא את כל הצירופים הרעים שנחקקו בעצמותיו על ידי הוידי של הדיבור פה, מתוך כוונה להחזיר את המלכות לה', אזי הת"ח שהוא מתנהג בענוה ומשים את עצמו כשירים, על ידי שהוא דבוק במלכות דקדושה, הוא יש לו את הכח לעורר כפרת

איזהו אסון אמיתי?

בי כוחות אפילו לחשוב עליה. אם הקב"ה בטובו וברחמי יחליט להופכה חלילה להוה', הוא יטעין אותי מיד בגבורה עצומה. וכדברי רביה"ק (לקו"מ עו): 'אתה נותן להם את אכלם בעתו. 'בעתו' דיקא, בעת זמן שהוא צריך'.

מאז ואילך נמנעתי מלחשוב על הענין. ניערתי כל הרדור על כך ונהגתי בו כדן מחשבה זרה. בכל עת ששוב התדפק על מוחי להדאיגני, העברתי מיד את המחשבה לענין אחר ועשיתי לו 'אפסר'.

סליחה לא הבנתי, מה עשיתי?

"אפסר" עשיתי לו. 'אפסר'. "כמו סוס שפונה מן הדרך וסר לדרך אחר, שנתפסין אותו באפסר ומחזירין אותו בעל פרווה אל הדרך הישר - כמו כן במחשבה, שיכולין לתפסה בעל פרווה להשיבה אל הדרך הראוי'.

מידי יום הודיתי לה' מחדש על שעכשיו יש לי שיעור וקיוויתי שבזה תם הענין.

"לא ארכו ימים רבים, והנה נחמן ליבי לגלות על ראשי אותות ראשונים של דילולי שיעור - ואף ראשיתן של קרחות קטנות.

היה לי קשה מאוד מאוד - ונחלצתי חושים להשיב את עצמי אל עבודת השמחה בכל דרך. לא הנחתי לעצמי ליפול לזרועות העצבות, שרק המתנינו לבלעני חיים.

לאחר עשרה ימים, בא את אשר יגורתי: גיליתי לפתע את הפיאות אחוזות בידי. הגיע הרגע הקשה, נעשה הוה, ועמו באו הכוחות. 'בעתו', בעת זמן שהוא צריך. ה' עז לעמו נתן. הקב"ה החדיר בי עוצמה שלא הכרתי לפני כן.

"בפעם הראשונה שהגעתי אל הכולל, עם 'תחפושתי' פיאה לראש, הנחתי על השולחן מגשי עוגות בקריאה של חיבה לכולם לבוא לברכני ב'לחיים'.

מזל טוב, חיים איצ'ה, מזל טוב - לשמחה מה זו עושה?

חאלאק'ה, בשעה טובה'.

מה? למי יחגוג אברך חאלאק'ה שנה ומחצה מיום חופתו?

'לעצמי, אני נפרד מהתלולים, לחיים, לחיים...'

הצער המותק עד מהרה, והתעשתו כולם לאחל לי שמחת לבב שלא תפסיק לעולם ואף יצאו בריקוד 'הטוב כי לא כלו רחמי'...

אחרי הכל, שיעור נושר הוא מום עובר - שהרי עתיד לחזור ולצמוח. אם נשרה השמחה, פה מתחיל להתרחש אסון אמיתי.

מתוך הספר הייחודי "חיים איצ'ה" הראה אור בע"ה בימים אלה, בעריכת ברוך לב

בשיחות הראשונות שקיים הצוות הרפואי עם חיים איצ'ה, אחר שנודעה הבשורה המרה על קיומה של המחלה רח"ל, סיפרו לו על הטיפולים הגורמים לנשירת השיער.

אם כי הנשיה עדיין נחשבת כדבר קל ביחס לעצם המצב - אך בכל זאת, יש בה צער קשה, מבין ומעיק בפני עצמו.

"רגע", קדור עיניו לרגע, "האומנם ביום אחד אחליק בידי על הפיאות הארוכות ואמצא את עצמי מחזיק אותן כשהן תלושות?"

אחד מבינינו שהתכונן למבחן ועמד בו

החסיד ר' חיים יצחק לבקוביץ ז"ל

"הכל נושר", ענה בצער מי שענה.

רגעים כבדים של שתיקה.

"תגיד", חיים איצ'ה נוטע יסודות בעתיד המתקרב, "גם השמחה שלי אמורה לנשור עם השיער? או שמצידכם תרשו לי לשמוח גם בראש קירח?"

המצב החדש גילה איזה מקום יסודי ועוצמתי תופסת מידת השמחה בחייו של חיים איצ'ה. היא לא היתה תלויה בדבר. הוא נטע את השמחה בחייו כיסוד שיש להתחייב אליו, וכדבריו הנודעים של זקנו רביה"ק ז"ע: "להתגבר להרחיק העצבות והפירה שוהה בכל פרו. וכל החולאת פלם באין רק מקלקל השמחה - והשמחה היא רפואה גדולה".

ה'מצווה גדולה' היתה אצלו דרך חיים - והוא נאחז בה כהיאחזותו בתפילין, עד כוחותיו האחרונים ממש.

וכה סיפר חיים איצ'ה:

"במהלך התקופה הראשונה, עדיין קיוויתי להינצל מן הנשיה. לא הייתי יכול לצייר בדעתי פרידה מן הפיאות הקדושות שעטרנו וגדלו ביחד איתי.

אלא שגם אז עז לי ה' ללכת עם הדרך הקדושה של 'היום בקולו תשמעו' ואמרתי לעצמי: 'אם עתידה נשיה לבוא, היא תגיע כאשר בידה מזוודה של כוחות בעבורי. ביחד עם הנשיה, אקבל גם כח להתמודד מולה. המזוודה לא תבוא רגע אחד לפני כן.

כרגע הנשיה היא עתיד בערפל. זו הסיבה שאין

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

"אלמלא לא גילה אלא התורה הזאת - דיינו" על מה נאמר? על תורה 'אומרה' שבליקוטי מוהר"ן רפ"ב. בתורה זו מלמד אותנו רבינו להאיר בנו ובאחרים את הנקודה האלוקית ע"י חיפוש ומציאת נקודות טובות.

עלים לתרופה. מכתב רע"ט

הזוכה: חיים ווייסמאן ירושלים
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

נג

איין בלעטל

שבת קודש

ליקוטי מוהר"ן - כה:

העולם מלא באותיות של דבר ה' שברא את העולם, ומי שזוכה לקדושת המחשבה זוכה לראות את הדיבור של ה' בכל דבר בעולם, אלא שמחמת פגם הברית התערבב דעת האדם ואינו מבין את משמעות כל מה שרואה ומרגיש.

ליקוטי הלכות - דף קצ"ט

השמחה במצוות הוא לא שמחה של הצלחה כמו שהגויים שמחים בצבירת הון רב, אלא שמחה של אמונה, שמכל מצווה נעשה תיקונים נוראים למעלה.

יום ראשון

ליקוטי מוהר"ן - דף כו.

כשאדם אומר אותיות של לשון הקודש בתורה ותפילה ודיבורי אמונה וכו', בזה מתקדש מחשבתו בקדושת הברית עם ה', ויכול לזכות להבין ולהרגיש באלקות שנמצא בכל דבר בבריאה - היינו באותיות הקדושות של הבורא שעל ידם ברא אותו הדבר.

ליקוטי הלכות - דף ר'

עמלק מכניס כפירה במצוות, וגם כשרואה שאדם מקיים המצוות, הוא מקרר אצלו האמונה שה' צווה המצוות ונעשים למעלה תיקונים נוראים, וכך מחסיר השמחה במצוות.

יום שני

ליקוטי מוהר"ן - דף כו:

כמו שפה זרה של גויים שאין מבינים המשמעות שלהם, כך יש בעולם עניני איסור שצריך להתרחק מהם, כיון שאין אנו יכולים להבין שם את הדיבור של ה' שברא זאת. אבל יש עניני היתר - כאכילה ומו"מ, שהם דומים ללשון תרגום, שהוא שפה מעורבת לשון קודש עם לשונות העכו"ם.

ליקוטי הלכות - דף ר"א

השגת השמחה האמיתית היא כשאדם מברר דעתו בבירור גמור, שהקליפות והסטרא אחרא, כל מציאותם ומהותם הוא 'עצבות ומרה שחורה' - לא שיש בקליפות עצבות, אלא שכל מהותם העצמית הוא עצבות.

יום שלישי

ליקוטי מוהר"ן - דף כו.

קדושת עניני ההיתר - אכילה ומשא ומתן וכו', תלוי בהסתכלות המחשבה של האדם, לא לעשותם סתם, אלא מתוך מחשבה רוחנית

אור העצה מה' לימוד היומיומי

בספרה"ק 'ליקוטי מוהר"ן' ובספרה"ק 'ליקוטי הלכות'

בה'. כל מחשבה קדושה מוסיף ומשלים את קשר הברית לה', כי בזה מבין את השפה האלוקית שיש בתוך התרגום.

ליקוטי הלכות - דף ר"ב

תיקוני השכינה היא על ידי הקרבת קרבנות בשמחה - ניווני הלוויים. וכך גם כל אחד בעבודתו, כשמעלה איזה בהמיות לכבוד ה', עיקר התיקון בזה כשיהיה מתוך שמחה.

יום רביעי

ליקוטי מוהר"ן - דף כז:

הצדיק זיכר עצמו לראות דבר ה' בכל דבר היתר בעולם, ולכן כשאדם מתקרב אליו ושומע תורה מפיו יכול לקבל ההסתכלות כזו לקדש עניני ההיתר במחשבות קדושות. וזהו הסימן אם למד מתורת הצדיק רק כמו הלומד מתוך ספר איזה דבר חכמה, או מתוך דביקות ברוח פיו של הצדיק.

ליקוטי הלכות - דף ר"ג

פעמים נדמה לאדם שהעוה"ז מונע השגת ה', אך באמת השגת ה' פירושו להשיג עד כמה שאין משיגים את ה'. ולכן השגת ה' הוא דייקא ע"י שני כוחות סותרים אלו, שמצד אחד רודף במוחו להשיג, ומאידך העוה"ז מעכבו ועוצרו, ורק כך משיג שה' גדול מאוד ואין משיגים אותו.

יום חמישי

ליקוטי מוהר"ן - דף כח.

הצדיק ממשיך בתורתו גחלי אש אשר יש בהם כח להאיר לאדם רחמי ה' ולגלות לו ביאורים ועצות לכל דבר. וכל ריבוי מחלוקות וספיקות בעבודת ה' הוא מחמת שנצטננו דבריו.

ליקוטי הלכות - דף ר"ד

א"א להשיג הבורא רק על ידי אתערותא דלתתא שמתעורר לרדוף אחר השגת ה' מתוך כח שמעכבו ועוצרו, ולכן אל יתאונן האדם בהתגברות יצרו עליו.

יום שישי

ליקוטי מוהר"ן - דף כח:

המשכת תורה הוא לגלות הרחמים, ולכן כשמתפלל על המשכת ביאורי תורה ועצות לעבודת ה', יש להזהר שלא להתפלל מתוך טענות שהוא מוכרח להשפיע, אלא להתחנן שה' ירחם עליו.

ליקוטי הלכות - דף ר"ה

נעשה ונשמע - קבלת התורה תלוי בשמחת המצוות שמאמין שיש סודות בכל מצוה, עד שמתוך כך זוכה לדעת ולהשיג איזה השגה במצווה.

מושגים בתורה ח' תניינא

מעשה בראשית

מלאכת מעשה בראשית בפלאות עצומות וניסים נפלאים, שהם עשרה מאמרות שבהם נברא העולם ומתחדש על ידם תמיד בנס תמידי, כי הוא כולו מציאות של יש מאין, נעשה בשביל האמונה, שהיא גורמת לחידוש העולם שלעתידי. והלבושים והצמצומים שבהם הלביש השי"ת אורו עד שהגיע לעולם הזה, שהם גילוי כבודו יתברך, הם השבחים והתארים שעל ידם אנו מתחזקים להכיר את השי"ת ולהרבות שבחיו בכל דבר שבעולם, ועוסקים בהגדלת כבודו שהוא על ידי העשרה מאמרות האלו, וכך בתיקון זה גדלה האמונה שנעשית דווקא משבחיו ותארו יתברך, שהם התיקון למדמה שמרוח הנפש, שאין רואים כח העשרה מאמרות ותארו ושבחיו יתברך בראוי, ובהכנתו מתחזק כח האמונה בראוי.

עוונות, כי הקב"ה עובר על פשע לאלו שמתנהגים בענווה, וכמו שכתוב שם בהמשך הפסוק 'זאיש חכם יכפרנה', שהחכם שנקרא כן על שם שמושים עצמו כשיריים דייקא הוא מעורר הכפרה.

כי כאשר התלמיד חכם הזה הוא בטל אל האין, כאשר הוא שומע דיבור של יישות העולם, היינו שהוא שומע וידי שמתוודים לפניו על עבירה, הרי הוא מצטער כל כך כי הוא שומע דיבורים של מלכות ה' שנפל, וכיון שאין לו בעצמו שום יישות הוא עולה ונכשל למעלה באור האין סוף, ומעורר תיכף רחמים, להמשיך על אותו האדם, שיכנס לתקן את מלכות ה' היכן שפגם.

כשהאדם שומע את שבחו בא לידי גדלות

ובשביל זה, כשהתפלל משה על חטא העגל אמר (שמות ל"ב): "אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא". כי זה מן הנמנע שלא יבוא לאדם איזה גדלות, כששומע שמספרין שבחו, כל שכן כשמשלך גדול משבח ומפאר את האדם, אזי בודאי מן הנמנע, שלא יבוא לו איזה גדלות.

כאשר התפלל משה על חטא העגל, אמר משה להקב"ה שאם לא ימחול להם העוון, אזי הוא מבקש שימחה את שמו מהתורה, ולכאורה למה אמר לו דווקא ענין זה של מחיית שמו מהתורה, אך לפי מה שהתבאר לעיל מובן.

כי כל זמן שיש לאדם יישות, אזי בכל פעם ששומע שמספרים בשבחו בודאי הוא בא לאיזה גדלות וגאווה, וכל שכן אם מלך משבח ומפאר אותו, לא יימלט שלא יבוא לו מחשבה של גדלות.

אם זכה לבטל את יישותו אינו בא לגדלות ע"י

שמיעת שבחו

אבל צריך לזה בטול כל ההגשותיו וחמירותיו, אזי יכול האדם, לשמע שבחו, ולא יבוא לו שום גדלות, כמו משה רבנו, שראה כתוב בתורה: "וידבר ה' אל משה", ו"יאמר ה' אל משה", ו"ישאל קוראין בכל יום בתורה שבחו של משה, והוא בעצמו מספר להם שבחיו, ולא היה למשה שום התפארות וגדלות כזה, כמו שכתוב: "והאיש משה עניו מאד", ובודאי על ידי ענותנותו, היה כח ביד משה לכפר עוון העגל, כמו שכתוב: "זאיש חכם יכפרנה".

אך כאשר האדם זוכה לבטל כל הרגשותיו וחמירותיו, היינו שאינו מרגיש 'הרגשותיו' של יישות, כמו אהבה ופחדים, כעס קנאה וכו', הרגשות של מלכות אלהים אחרים, וכן אינו מרגיש 'חמירותיו' שזיכך במעשה את תאוות הגוף המחזקות את יישות הגוף, אלא הוא בטל ממש למלכות ה', ואזי לא בא לו שום גדלות כאשר שומע שבחו.

מצינו אצל משה, שראה כתוב בתורה 'וידבר ה' אל משה', ו"יאמר ה' אל משה, וכן בכל יום קוראים בתורה את השבחים שלו, ולא רק זה, אלא שהוא בעצמו מספר השבחים לעם ישראל, ובכל זאת לא היה לו שום התפארות וגדלות מכך, כמו שכתוב בפירוש בתורה 'זהאיש משה עניו מאד', ונמצא שהוא בטל כל כך שבודאי יש בכוחו לכפר העוון של העגל, כמו שהוזכר לעיל הפסוק 'זאיש חכם יכפרנה', שעל ידי הענווה יש בכוחו לכפר.

משה טען לפני השי"ת שאם אינו יכול לכפר עוונותיהם בודאי לא ביטל את יישותו

וזה שטען משה: "ואם אין", הינו "אם לא תשא חטאתם", בזה אתה מראה, שאין לי כל כך עניויות, שאוכל לכפר להם עוון העגל. בזה בן קשתני "מחני נא", כדי שלא אכשל בגדלות, שאני רואה ושומע בכל עת ספור שמי ושבחי בתורה, כי מי יוכל לעמוד בזה, שישמע ספור שבחו ולא יתגאה, אם לא עניו גדול, ואם אני עניו, צריך לה' שתשא חטאתם, כמו שכתוב: "ועובר על פשע לשאריה" וכו'.

ומשום כך טען משה להשי"ת, שאם אינו נושא העוון, נמצא שאין לו די עניויות בשביל לכפר העוון, כי כפרת העוון תלוי בעניויות, ואם כן מבקש אני ממך 'מחני נא' תמחוק את שמי מהתורה כדי שלא אכשל בגדלות, כי מי יוכל לעמוד בכך לא להכשל בגדלות, שבכל עת שאני רואה ושומע את שמי והשבחים שלי בתורה, אך אם אני כן עניו ובטל אל האין, ואיני נכשל בגדלות, בודאי צריך אתה כן לישא חטאתם.

בורא נוב שפתיים

אהבה או עתשים?

יש מפתחים לחנך באופן של 'משמעת ועונש', הרבה סיפורים יש על נערים שעזבו את היהדות כי הלכו איתם ביד קשה. עד שיש הטוענים שאי אפשר לחנך כמו פעם, הדור שלנו התרגל לחופש ללא הכנעה למלך או פריץ, ולא שייך לחנך בצורה של שליטה, רק בדרך של אהבה והסברה.

אך מאידך, תורתנו תורת אמת, וזאת התורה לא תהא מוחלפת. האם הפסוק 'חושך שבטו שונא בנו' לא שייך לדורינו, וכי יראת העונש נמחק מהתורה ח"ו.

כל מי שמתעסק קצת בחינוך, יודע שלא שייך להזיז נער רק ע"י אהבה ושיחות. חלק מחינוך ובניית הנפש היא הצבת גבולות והכנעה למשמעת. אדם שגדל רק ע"י שיחות חיזוק ללא הטלת משמעת והכנעה למוריו, חסר לו שריר גדול בנפשו.

שהרי המציאות של החיים מכריחה את האדם לגבולות וסדר, אי אפשר לנהל בית כשאדם לא גדל על גבולות. כמעט ואין שלום בית כשאין ידע לשים מעצור ליצרו. בכל מקום פרנסה צריך לשמור על זמנים ולכבד את הממונים עליו. ולכן חלק מהחינוך הוא להקנות בנפש הנער את מידת ההכנעה לגדולים ממנו, עמידה בגבולות וזמנים, הצבת מטרות ויעדים וכו'.

ומה יתן לאדם כח בבגרותו להיות חזק כשיתעורר בו תבערת היצר אם לא קנה את ההכנעה והכח להתאפק ולומר לעצמו: לא! ומה יתן לו את הזריזות לשמור על זמן קריאת שמע, אם לא הרגילו אותו על זמני השכמה ושיכבה.

והמציאות מוכיחה, שהרבה התרחקו מהיהדות דווקא מחמת שלא שמו להם גבולות ומעצורים, לא פחות מאלו שהתרחקו מחמת חינוך ביד קשה. ומהו אם כן הדרך האמיתית?

"וידעת עם לבבך, כי כאשר יסור איש את בנו, ה' אלוך מייסר" (דברים ח' - ה'). כשהתורה רוצה לתאר לנו את הבטחון שצריכים לבטוח בה' שמנהיג אותנו ברחמים גדולים ארבעים שנה במדבר, למרות שהיו רגעים במדבר שהיה נדמה שה' הולך איתנו בדין, היא מתארת זאת במשל של אב שמייסר את בנו. כמו אבא שמייסר את בנו דווקא מחמת שרוצה טובת בנו, דווקא משום שמאמין בו ובכוחותיו, כך גם ה' מבקש: 'וידעת עם לבבך', שכל היסורים במדבר היה מתוך אהבה ושפע של רחמים. הבה ונתבונן במשל של התורה. מי תולה במי?! בשביל שנבטח ברחמי ה' ונדע שאוהב אותנו בזמן של ייסורים, התורה מבקשת מאיתנו שבין מקודם את יסוד תורת החינוך, שהיסורים והעונשים של אב לבן באים רק מתוך אהבה עצומה.

אם שמענו סיפורים על כאלו שהתרחקו מחמת שהלכו עמם ביד קשה, הסיבה היא לא 'יד קשה', אלא 'השפלה ובזיונות', לא היה שם מקום פנימי של אהבה והערכה. או שהמחנך לא נתן לנער את הבטחון והרגשה פנימית של 'וידעת עם לבבך' שפועל איתו מתוך אהבה עמוקה. אבל בוודאי שחלק מהחינוך הוא הטלת משמעת ומורא רבו.

כזה מזלזל בתפילה שעיקרה היא החיבור הדבקות והקירבה להשי"ת, כמבואר בתורה פד שהתפילה היא שער שדרך שם נכנסין להשי"ת 'ומשם אשתמודעין ליה', ותפילה היא לשון דבקות וחיבור מלשון נפתולי אלוקים נפתלי - התחברתי. כשההרגשה של המתפלל היא אמירת כל התפילה כתקנת חז"ל, ללא שום לב, ללא קרבת אלוקים, הוא מזלזל בתפילה, והתפילה 'יורדת' לגלות.

והנה רוח הנבואה ששייכת במדרגת האדם הפשוט היא הארה והתנוצצות אלוקות שבלבו כאילו רואה אותו יתברך, ומשיח לפניו את כל אשר עם לבבו, וזה בח' רוח נבואה כשאדם זוכה להרגיש את ה', לדעת את ה', ודעת היא מלשון חיבור (ליק"מ ס' טו, ד), הוא זוכה להארה, לדבר שאינו קשור להבנה עמוקה יותר או למחשבה עיונית ומרוכזת, זו הארה רוחנית 'התנוצצות אלוקות' שמאירה בליבו של מי שזכה לדעת' בלב ו'יראה' בלב.

הארה זו משפיעה לכל העולם לכל אחד לפי מדרגתו את 'ההתנוצצות' הזו. ואז גם אדם שמעולם לא חש ולא הרגיש את השי"ת עומד כנגדו, גם אם לא זכה לשפכי כמים ליבך 'נוכח פני ה' - יזכה להרגיש בנוכחותו ובמציאותו של השי"ת, וע"ז תיגאל תפילתו.

איתא בדברי רביז"ל (ליק"מ ח"ב סי' א) כי פעמים שהתפילה יורדת לגלות, ומשמע שם שגלות התפילה היא תפילה מזולזלת, כי התפילה היא הדבר שמבטא יותר מכל את ה'עבודה', כמו שאמרו חז"ל על הפסוק 'ולעבדו בכל לבבכם' איזו היא עבודה שבלב זו תפילה, וכשמזלזלים בה והיא אינה היא 'עבודה', אזי היא בגלות, וכיצד היא יוצאת מהגלות, ע"י השפעת הנבואה, כשהיא בבחי' 'בורא נוב שפתיים', עיי"ש במאמר.

ולכאורה הדברים מופלאים ואומרים דרשני, איך יוכל אדם שמזלזל בתפילה עד שהיא אצלו בבחינת 'גלות', להיגאל ע"י מדרגת נבואה, בח' 'בורא נוב שפתיים', שהיא מדרגה עצומה, דהיינו לא רק שהתפילה תיחשב בעיניו כראוי, אלא יזכה למדרגת כי נביא הוא.

ויש לבאר ע"פ מה שכתב בפרפראות לחכמה ששלימות כוונת התפילה היא שיכוון לבו לשמים, וישפוך את נפשו וליבו לפני ה' כדבר איש אל רעהו. ואדם שלא מרגיש כל קרבת אלוקים, לא מכון את ליבו, מכיון שאין לו שום הרגשה והשגה ב'שפכי כמים ליבך נוכח פני ה'', שהרי אינו 'נוכח פני ה'', אדם

עומק הפרשה

האמונה אינה תלויה בניסים

נתן אֵלֶיךָ אות או מופֵת (דברים יג, ב).

הגיע תורה לסוף דעתה של עבודה זרה לפיכך נתנה תורה ממשה בה שאפילו מעמיד לך חמה באמצע הרקיע אל תשמע לו (סנהדרין צ).

לכאורה הדבר פלא, הלא העמדת חמה באמצע הרקיע אינה אחיזת עיניים, ובוודאי השי"ת שמע לקולו והעמיד את השמש, ואם כן הוא תמוה הרי תכלית הבריאה הוא כדי שנמליך עלינו את השי"ת, ואם כן איך נתן לעבודה זרה כח פלאי שכזה כדי להטעות בני אדם אחריה.

אלא אחד הכוחות שטבע השי"ת בבריאה הוא כח הבחירה, שכשם שיוכל האדם לבחור בטוב כך יוכל לבחור ברע, לשם כך טבע השי"ת בבריאה שאם יעורר האדם את רצונו בכח גדול יסייע השי"ת בעדו להגיע לכך.

אם ירצה האדם להתקרב להשי"ת יוכל לשדד את מערכות השמים, גם דברים שנראים כבלתי אפשריים יוכלו להתממש נגד כל הסיכויים, אבל כך הוא גם להיפך, אם ירצה האדם להגיע מטרה אחרת שתעמיק את אחיזתו בהבלי העולם, ותרחיק אותו מה' גם כאן פעמים והשי"ת יסובב את מערכות השמים להצליח את דרכו.

ויותר מכך, פעמים והאדם מציב לעצמו איזה יעד ותכלית

לשם הוא שואף, יציבות כלכלית, כבוד, או כל רצון אחר, בסתר לבו הוא סבור שלכיוון זה עליו להתורר וכשיגיע לשם יגיע אל סיפוקו, כמובן שאם הוא יהודי מאמין ימשיך להתפלל בציבור, לקבוע עיתים לתורה ולתת צדקה ביד נדיבה, אבל תכלית חייו כבר אינה להתקרב להשי"ת ולתורתו, לאדם כזה יסובב השי"ת את גרמי השמים להוכיח לו שאכן זו היא התכלית, ואם יגיע אליה יגיע גם לאושר לשלווה ולשמחה פנימית, בסופו של דבר בעולם הזה או בעולם הבא יראה את האמת, את מקום השלווה ואת האושר.

העצה לזה היא התמימות, כאמור בהמשך הפסוקים "אחרי ה' אלהים תלכו ואתו תיראו ואת מצוותיו תשמרו ובקולו תשמעו ואתו תעבדו ובו תדבקו", ופירש רש"י ואת מצוותיו תשמרו זו תורת משה, ובקולו תשמעו זה דברי הנביאים, כלומר אם יאמין באמונה פשוטה ותמימה בתורה שהשאיף אחרי משה רבינו ובדברי הצדיקים, ללכת אחרי דבריהם, השקפתו ואמונתו תהיה אך ורק במה שכתבו בספריהם, בוודאי יולך אותו השי"ת בדרך האמת וכל גרמי השמים יסייעו בעדו, באופן שיהיה לטובתו האמיתית והנצחית.

(הלכות ברכות השחר ה אות עח-עט)

◆ אומן: עם התגברות המניעות וחזקו מנגנוני הפיקוח בנב"ג למניעת יציאת "עריקים" מהארץ, שומה עלינו להחזיר עינינו השמימיה ולהבין מי עשה כל אלה. ה' יתברך יאיר עינינו בדרכיו, ובעיקר: שלא נשכח להרבות בתפילות - הפועלות בוודאי - על מנת שכל החפץ בכך יזכה להגיע לביה"ק כאשר צויה, וע"ז נזכה בקרוב לגאולה שלימה בקרוב, אמן.

◆ ארגון 'אגדלך' מודיע על עצרת תפילה רבתית ביום רביעי ער"ח אלול, בהיכל 'אור הזוהר' על גג ציון הרשב"י זיע"א במירון, בשעה 18:30.

◆ במלאות שנתיים לפטירת האברך המופלא ר' חיים יצחק לבקוביץ ז"ל, נכד רביה"ק, תתקיים "הכנסת ספר תורה" לזכרו ולעילוי נשמתו ביום שני כ"ז מנ"א לביהכנ"ס "נעמיות הנחל", הנביא עובדיה 13, רמה ג' בי"ש. כתיבת האותיות בבית הוריו, ביום ראשון כ"ו אב, רח' מנחת יצחק 12 י-ם, משש עד עשר בערב. התהלכה תצא למחרת, יום שני, מבית משפ' פרנקל, רח' מרים הנביאה 1 בשעה חמש אחה"צ.

◆ בהמשך להנ"ל, בימים אלו יוצא לאור בס"ד הספר הייחודי "חיים איצה" - המפליא לספר את ימיו ולילותיו, צהלת חיים ועוז אמונתו של ר' חיים יצחק ז"ל. נערך ביד אמן ע"י הסופר הנודע הרה"ח ר' ברוך לב שליט"א.

יורל ע"י מנחם עלה לתרופה
בכל ענין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-859148
המערבית נסגרת מדי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצחית: עלה לתרופה, בנק
מרביתל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

ענה ואמר (רמנו ז"ל): היתכן שאנו מניחין את השם יתברך שיעשה ויחשב לגור גזרות בעולם? (פי אז באותו הזמן נשמע שיוצאין גזרות על ישראל ח"ו). כי אנו צריכין לקרות את השם יתברך מעסקיו שהוא עוסק בהם באיזה גזרה וכיוצא ח"ו, לקרות אותו משם שישליך זאת ויפנה אלינו למה שאנו רוצים לדבר עמו לבקש ממנו שיקרב אותנו לעבודתו יתברך. כי כשאחד מ ישראל רוצה לדבר עם השם יתברך לפרש שיחתו לפניו יתברך, אזי השם יתברך משליך כל עניניו וכל הגזרות שרוצה לגור ח"ו וכל העסקים שלו שהוא יתברך עוסק בהם כביכול, והוא משליך הכל ופונה עצמו רק לזה האיש שרוצה לדבר עמו ולפרש שיחתו לפניו לבקש מאתו שיעזרהו להתקרב אליו יתברך: שיחות הר"ן ע

יהלום

כל אחד מ ישראל יכול
למשל בתפלתו לפעל
מה שרוצה:

ליקוטי עצות: תפילה ס, ע"ש

עצים ופרחים נאים, מפלי מים וכו'. אלא שחומה גבוהה מקיפה את הגן, ויש פתחים נמוכים שרק מי שמסכים לצמצם את עצמו להתכופף ולחול פינמה, הוא יכול אחר כך להתרומם ולטייל בגן בקומה זקופה. כך גם התפילה, כל תיבה היא כלי להשגת עצומות והתבוננות בגדולת ה', כל דיבור בתפילה היא שער לעורר בלב אהבה ויראה ובושה ממנו יתברך, כל מילה היא שבי לבוא על ידה לביטול לאור אין סוף.

אלא שצריך לשם כך לעזוב את כל המחשבות שיש בראש, או מחשבות של הבל, או לחילופין מחשבות של ידיעת הבורא שהם כריבי או אצלו - לצמצם את המחשבה, להסתכל בסידור, ולהתכופף אל התיבה שהולך להוציא מפיו, ולנסות לכוון את המשמעות הפשוטה של המילה. אך מתוך אמונה חזקה שהתיבה הזו היא רק שער לעולמות נפלאים של השגת הבורא, וכך ירבה באמירת התיבות, ויאסוף עוד כלים, עד שבפתע יכול לזכות שה' יפתח לו הארה של אין סוף לזמן מה, בכמה וכמה תיבות. וכשנגמר האור שוב יצמצם עצמו לתיבות וכן חוזר חלילה.

האם בתפילה יש להתרכז בפירוש המילות כפשוטן, או לנסות להתרכז שעומד לפני ה', לעורר רגשות אהבה ויראה והתבוננות בגדולת הבורא, השתוקקות לאין סוף וכו', כי בספרי רביז"ל מצאנו תורות ושיחות לכל צד?

התכלית הוא דביקות בה', אלא שהתיבות של התפילה הם הכלים לכך, (ליקו"מ סי' פ"ד תנינא, ליקו"ה ערבי ד' ועוד). וכמו שברור, שאפילו מי שזכה להשגה גדולה בדביקות בה', מוכרח להוציא מפיו תיבות התפילה, כי יש בהם סודות עצומים שתקנו אנשי נוסת הגדולה שרק דרך תיבות אלו נעשים כל התיקונים והיחודים הנוראים למעלה. כך גם צריך להשתדל לכוון המחשבה בפירוש המילות, בשביל להשיג דרכם מחשבות בדביקות הבורא.

מה 'למעשה' יש לחפש בתפילה, האם לנסות לעורר רגשות של דביקות או לצמצם המחשבה לתיבות שמוציא מפיו?

דומה הדבר לגינה מופלאה שיש בה שבילים נפלאים לטיול בין

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

הליכה ואכילה בשבת פגנה/חצר/פארק

יג. ובאגרות משה, אור"ח חכ"ו ח, ושבט הלוי ח"ג, שמותר רק לצורך. ובדרכי בנדון דירן צורך. או עם איזה כלי (ראה משנ"ב שח קטו, וביה"ש שלו ד"ה ויש).

אמנם אם הוא מפרע מאוד להליכה, וכל שכן אם מתבטאים ללכת קנה, ואין אפשרות להסיר באופנים האמורים - נראה שיש להסיר אותם גם ביד כדרכו (ראה סימן ש"ב ז, גם י"ל שהוא כנף של רעי, ומ"מ כשאפשר לעשות כהל' אין לסמוך על היתר זה).

ב. בגד שנתפס בקוצים המתפרים עוד לקרקע, ואם יפרידו את הגד מהם יתלשו הקוצים, אזי אם מתבטאים להמשיך ללכת קנה בלי הגד, יש מי שמתיר להפרידו מהם (נשמ"א קעת. אבל בלא הכי אין להתיר).

אכילה ושתיה פגנה

א. אסור לשפך בשבת מים או משיקים על קרקע שיש בה צמחים. או על אפלו על קרקע שאין בה צמחים, אך מיעדת לזריעה או לחרישה. ולכן טוב להחמיר שלא לאכל פגנה אם יש תשמש שם עם מים, כי קשה להזהר שלא יגיעו מים לקרקע. ויש להזהר בזה אפלו כשאין פגנה שלו (שו"ע שלו, ג, ומשנ"ב כו. וראה שם כמה חילוקי דינים בסוג הקרקע וסוג המשקה ומיקום הצמחים, ואין כאן מקומו לארר).

ב. יש להזהר בשבת להשליך זרעים או גרעיני פירות במקום שיהיו לצמח שם (שו"ע שלו ד). אך הדבר תלוי בסוג הקרקע והזרעים, וקצר המצע מהשתרע לבאר פריטים.

ו. מתיר לשבת או לשפך על דשא אפלו גבוה (משנ"ב, שלו יט, ומש"ב בסק"ו). וכן מתיר לקרס שמיכה וכדומה על הדשא ולשבת או לשפך על זה (שו"ע, כו. ואפשר שיש להחמיר בזה לפני"ש להלן שבמנינו הם מוקצה, ואם כן היה כבסימן שח פב).

ז. מעקר דין מתיר לנענע עם היד או הרגל דשא כשהוא מחבר לקרקע, אף יש להזהר שלא לתלש אותו (משנ"ב, ש"ב יז וסק"ט, ובשע"צ שלו מב). אף בזמננו שאין להם שום שימוש - נחשבים כמקצה שיש אסור להזיזם (שלחן שלמה, ש"ב ב ד. הגרש"א, בשבות יצחק, מוקצה ב). אכל עשבים תלולים, הם מקצה לכל הדעות וקדלהן.

ידע שכל האמור עד כאן הוא רק לגבי דשא ועשבים, אבל אילנות ושיחים גבוהים, דין שונה לגמרי, וכמו שנתבאר בפרק 'השימוש באילן בשבת'. הפול בותוך: עליה על עץ. להשען על עץ. שימוש בגנדה או ערסל התלוי בעץ. הנחת חפץ על עץ והסרת חפצים מהעץ. וכמבאר פ"ז בסימן שלו.

עשבים וקוצים שנתפסו או נדבקו בגדים

א. עשבים וקוצים שנתבקו בגד או בגנלים - הם מקצה, ולכן אין להסיר אותם ביד (משנ"ב, שלו כד. ואפילו נתלשו מערב שבת, כי בזמן הזה אינו מיועד לכלום ומוקצה ככ"ע). אבל מתיר להסירם על ידי 'נפות פה' או 'פלאח יד' והינו בפרפק וכדומה שלא בדרך שיעושים בימות החל (ראה במשנ"ב שח

הליכה על גבי דשא/צמחה בשבת

א. אם הוא דשא רגיל, מתיר ללכת ולרוץ עליו. ואפלו ברגלים יחפות, למרות ש'יתכן' שידבקו בין אצבעות הרגלים ויתלשו על ידי זה.

ב. אם הוא דשא גבוה, יש להזהר ללכת עליו רק לאט, וכל שכן שיש להזהר שלא לרוץ עליהם, פיון שהם 'פודאי' נתלשים על ידי זה ויש בזה משום אסור קוצר. ועל זה נאמר 'אין ברגלים חוטא' (משנ"ב, שלו כה, וביה"ש ד"ה מותר. אבל בערו"ש סא, מתי. וכ"מ בקצות השלחן, קמב בבד"ה יא).

ג. י"א שאין לדרוך על קוצים יבשים או צמחים יבשים לגמרי כשהם עוד מחברים לקרקע, פיון שהם נתלשים ממקום חבדם ויש בזה משום אסור קוצר (שמירת שבת כהלכתה, כו יט. וכ"מ בקצות"ש שם). ולמעשה המיקל לדרוך עליהם, יש לו על מי לסמוך (בנשמות שבת ו קטו, מתי כיון שחלוב הפוסקים אין בזה איסור תלישה, וגם שהערו"ש חולק על עיקר דיו של המשנ"ב).

ד. אין להסיע עגלת ילדים על דשא גבוה קצת, פיון שיתבטא נתלשים העשבים על ידי זה (נשמ"ט, קעת. וקשה להקל, הואיל והוא פסיק רישא בדוא, והערו"ש הר"ל שחולק, הוא מטעם שאינו פסיק).

ה. וכן לפי זה אין להוליך ילד הרוכב על אופנים על גבי דשא (כיון שהדשא נתפס בגלגלים). אבל אין למחות בקטן הנוסע עם אופנים על גבי דשא (נשמ"ט שם, שאין להחמיר על קטן בפס"ד דלא נחא ליה ובתלישה שלא כדרכו).